

Ông cười hềnh hếch khi nói ra về con người dễ chịu, tốt bụng, cởi mở, nhưng Lyly có cảm tưởng như đó là lớp trang điểm, lớp mặt nạ sơn phết bề ngoài. Nàng nghĩ thầm:

- Người này chắc phải trên sáu mươi. Giang phu nhân chỉ vào khoảng ngũ tuần, lại là con gái của bậc cao cấp ông ta, dù thấy ông ta là một tay mưu trí lợi hại. Chắc chắn việc thu nhận ta dễ dàng vào nhà họ không do lòng tốt của ông rồi. Chờ xem lớp mặt nạ tô trét vội vàng trên gương mặt tên chúa trùm cộng sản này bao giờ rớt ra? Tạm thời ta và anh chàng họ Trần yên thân thực hiện kế hoạch nằm vùng để đưa tin và nhận liên lạc với đoàn thể sinh viên trong xứ.

Lyly đã dọn sẵn lối đi của mình nên yên tâm lưu lại nhà họ Giang. Ban ngày nàng giúp nữ chủ nhân việc lau chùi dọn dẹp nhà cửa, phụ giúp mẹ bếp trong giờ ăn. Buổi trưa nàng phụ Trần Tử Quang lo việc ngoài vườn. Trong nhà này chỗ nào nàng cũng ra vào tự do, ngay cả tư phòng của họ Giang. Giang phu nhân từ buổi chiều chồng bà ta xác nhận cho Lyly ở lại thì bà đối với nàng cũng tử tế. Chưa thấy họ có mưu đồ gì, trong nhà cũng không có việc gì xảy ra khiến Lyly lưu ý. Nàng sống trong tình trạng "wait and see".

Trần Tử Quang sáng tối chiều đi, mượn danh là cháu Giang Trạch Dân vô ra tòa nhà của ông ta mỗi ngày, nên đi tới đâu cũng dễ dàng, không bị mặt vụ dòm ngó. Nhờ đó ngay tuần lễ đầu, anh chàng đã tổ chức hai cuộc họp với sinh viên và thành lập một hội bí mật lấy tên là "Hội Sinh viên Tranh đấu cho Nhân quyền vùng Thượng Hải".

Hôm ấy sang tuần lễ thứ hai, theo sự dò biết của Lyly thì có một số nhân vật cao cấp ở Bắc Kinh sẽ đến Thượng Hải và họp ở văn phòng Thị trưởng hai ngày. Ngày cuối Giang Trạch Dân và Giang phu nhân sẽ tổ chức một buổi tiệc đãi khách tại cao lầu Thiên Thai, một nhà hàng nổi tiếng của Thượng Hải.

Trước ngày đó Lyly lưu ý thấy cô gái Mai Quế vẻ mặt lăm lăm, ăn ít ngủ ít, và lên ra phố sau buổi ăn chiều đến khuya mới trở về. Chủ nhân không hay biết gì. Vì Lyly cùng với cô ta ngủ chung một phòng nên mỗi hành động của cô ta đều không thoát khỏi tầm mắt quan sát của Lyly.

Đúng ngày có cuộc họp, nghe nói Bắc Kinh có ba người tới, một người là cố vấn của Thủ tướng Trung cộng Lý Bằng, một người là thân tín của Đặng Tiểu Bình, một nhân vật chìm, dấu tên, ngay Giang Trạch Dân chừng như cũng không rõ lai lịch lắm, và một người nữa là ông tướng hai sao họ Trương. Bữa họp đầu Giang Trạch Dân về muộn, sắc mặt khẩn trương. Ngày thứ hai cũng là ngày chót, xem chừng họ Giang có vẻ tươi tỉnh hơn.

Tối đó Giang phu nhân ăn diện thật đẹp, xe công xa của nhà nước do tài xế lái đưa hai vợ chồng họ Giang ra nhà hàng. Chủ nhân ra khỏi nhà thì Mai Quế cũng chạy đi. Mẹ Kim Chi cũng thừa dịp chủ nhân đi vắng ra về sớm. Trần Tử Quang đã đi khỏi nhà từ lúc xế trưa. Công việc làm vườn không nhất thiết theo giờ giấc. Có hôm anh chàng làm việc đến chiều tối, có hôm nghỉ thật sớm. Bởi lý do đó mà việc đi về sớm muộn của Trần Tử Quang không có gì đặc biệt, chủ nhân không lưu ý.

Thiên hạ đi hết cả rồi. Lyly còn lại một mình trong tòa nhà rộng vô chủ không biết phải làm gì? Không có chủ nhân mà Lyly cũng không thiết việc lục soát những bí mật trong tòa nhà này. Cũng vì hàng ngày nàng ra vào văn phòng họ Giang lau chùi dọn dẹp, chẳng thấy giấy tờ nào khả dĩ quan trọng khiến nàng phải lưu ý.

Nàng nghĩ, cuốn phim tài liệu về Cam Ranh không dính líu gì đến Thành ủy tỉnh Thượng Hải. Cho nên tin tức về Văn Trường không thể nghe ngóng nơi đây.

Hai tuần sắp qua rồi. Lyly chờ đợi cái gì mới lạ đến với mình, dạ bồn chồn nôn nao khó chịu vô cùng. Đêm nay tòa nhà thật tĩnh, nàng một mình trong phòng vẫn không yên ngủ được. Nàng trở dậy, đi một vòng ra hậu viên, chợt nghe tiếng bước chân lê lét, dường như của một người kéo một người bước tới, từ cửa sau hướng về phòng chứa củi cạnh nhà dựa. Thình thoảng lại có tiếng rên ư ử như một người bị thương.

Nàng lấy làm lạ mon men đến gần, núp vào mặt vách bên hông, đưa mắt nhìn vào, nhưng vì ngoài trời tối om om, mà bên trong gian phòng không đèn lại càng tối hơn. Lyly không trông thấy được gì, chỉ nghe người bị thương rên từng chập, xem chừng vết thương không nhẹ.

Thình lình nàng nghe tiếng thật khê, giọng phụ nữ:

- Anh ráng nằm yên, em lên vào nhà lấy thuốc cầm máu băng bó cho anh.

Giọng thều thào của người kia:

- Cô cẩn thận... Coi chừng họ phát giác...

- Anh yên lòng. Vợ chồng tên Giang Trạch Dân chắc chưa về đâu. Trong nhà hiện giờ chỉ còn con nhỏ Oanh Oanh mà thôi, nhưng chắc nó ngủ say rồi. Anh nằm yên chờ em nhé!

Tuy âm thanh cô gái lí nhí, nhưng không xa lạ đối với Lyly, hướng chi nghe câu sau, dù không nhận ra tiếng nàng cũng đoán được người nói là Mai Quế. Cô gái này có những hành động bí mật lạ kỳ, cho nên Lyly không ngạc nhiên lắm khi biết người đó là cô ta.

Có điều nàng suy đoán không ra vì sao cô ta mang một người bị thương trốn trong nhà này? Hàng ngày cô ta theo sát chủ nhân, ra chiều cung kính, nhưng bữa nay nói chuyện với anh chàng nào đó gọi chủ nhân là "vợ chồng tên Giang

Trạch Dân", y như cô thù ghét họ Giang chi lắm.

Nhất định nàng ta không phải là một gia nhân thuần túy. Nhất định nàng vào làm việc cho họ Giang có mục đích. Phải chăng cùng mục đích như Trần Tử Quang?

Câu hỏi chính nàng nêu ra, được nàng giải đáp ngay:

- Không! Nhất định không cùng phe với nhóm sinh viên của Trần Tử Quang. Vì nếu không họ đã nhìn nhau. Vậy cũng có thể cô ta thuộc phe cộng sản không cùng bè phái với Giang Trạch Dân.

Sở dĩ Lyly có ý nghĩ đó, vì tình hình Trung cộng lúc bấy giờ hết sức căng thẳng. Kinh tế kiệt quệ, công nhân thợ thuyền bắt đầu bất mãn chế độ. Giới trí thức xôn xao, sinh viên học trò ngấm ngấm chống đối... Trong khi đó nhóm cán bộ cao cấp cộng sản cũng phân rẽ tứ tung, kẻ bảo thủ muốn giữ rập khuôn chủ nghĩa Mác-Xít, người có tư tưởng mới muốn sửa đổi theo chiều hướng thế giới tự do... Thực trạng trong xứ lúc bấy giờ không khác gì quả bong bóng quá đầy hơi, chờ ngày bùng nổ.

Đang khi Lyly miên man nghĩ ngợi, nàng Mai Quế đã vào nhà lấy thuốc và dụng cụ băng bó mang ra. Cô ta có mang theo cả cây đèn dầu nhỏ. Cũng may, Lyly núp bên hông, cô ta không trông thấy!

Bây giờ nhờ ánh sáng lập lờ của ngọn đèn, Lyly thấy được người bị thương là một người hãy còn trẻ, chắc vào khoảng tuổi Trần Tử Quang. Anh ta bị thương nơi bả vai, máu ướm đầm cả áo. Và in hình như anh chàng đã ngã, đầu chúi xuống đồng củi. Mai Quế linh quýnh réo gọi nho nhỏ, anh chàng không tỉnh, cô ta lay hoay mãi vẫn không thể một mình băng bó gì được, mà máu nơi vết thương tuôn ra mỗi lúc một nhiều!

Không thể đứng yên nhìn họ, Lyly rời chỗ núp bước nhanh vào trong. Mai Quế nghe tiếng chân người, thất sắc kinh hoàng

buông nạn nhân ra, chụp ngay thanh củi làm vũ khí tự vệ. Nhưng cô ta chưa kịp phản ứng, Lyly đã lên tiếng:

- Tôi chỉ muốn giúp cô một tay để băng bó cho người bị thương thôi.

Nghe giọng nói ôn nhu của nàng, Mai Quế buông thanh củi xuống đất, nhưng đôi mắt vẫn còn nhìn Lyly trân trối vì sự xuất hiện quá bất ngờ của nàng.

- Nếu tôi không là bạn, thì cũng không là kẻ đối đầu với hai vị đâu.

Sau câu nói thứ hai, Lyly vội vàng bước tới đỡ chàng thanh niên nằm xấp xuống, xem xét vết thương rồi nói:

- Viên đạn còn nằm bên trong, cần phải tìm bác sĩ mổ lấy ra. Tạm thời cô nên phụ tôi băng vết thương người này cho máu ngừng chảy.

Nàng vừa nói vừa cởi áo nạn nhân ra. Mai Quế lẳng lặng giúp Lyly băng vết thương cho anh chàng xong mới nói “cám ơn.” Lyly mặc áo và đặt nạn nhân nằm sấp, rồi nhỏ nhẹ bảo:

- Không có chi! Việc quan trọng là tìm bác sĩ mổ lấy viên đạn ra cho sớm. Tôi có thuốc giúp vết thương bớt đau nhức, để tôi vào nhà lấy.

Cô gái gật đầu mừng rỡ. Lyly chạy vút đi, thoảng chốc trở ra với ly nước và mấy viên thuốc trên tay, lại có cả cái chăn. Lúc ấy chàng thanh niên cũng đã tỉnh lại, rên nho nhỏ. Nàng cho chàng ta uống thuốc. Mai Quế lấy chăn đắp cho bạn rồi ấp úng nói với Lyly:

- Cô tốt quá, chúng tôi thật biết ơn.

Lyly cười nhỏ, moi trong túi áo lấy mấy viên thuốc đưa cô ta, bảo:

- Khoảng ba giờ sau cô cho người này uống thêm lần thuốc,

và sáng mai uống một lần nữa. Sau đó phải đưa đi bác sĩ.

Sở dĩ nàng có thuốc này là nhờ lúc rời tiệm thủy đình Mỹ họ cấp cho nàng một mớ giấy tờ, thuốc men cần thiết và rất nhiều tiền bản xứ để chi dụng. Cho nên mới có dịp ra ơn cho Mai Quế.

Cô gái nhận thuốc vô cùng cảm kích, lại muốn nói cảm ơn. Lyly không để cho cô ta lên tiếng, vội hỏi:

- Cô cần tôi giúp thêm gì nữa không?

- Cô... đừng nói cho ai biết!

Lyly gật đầu:

- Tuy tôi không biết cô và người này đã làm gì, nhưng tôi không quen tìm hiểu và xen vào việc riêng của ai. Cô yên chí! Đêm nay kể như tôi không gặp cô và người này. Nhưng những người khác trong nhà này nếu hay biết được thì sao? Tốt hơn cô nên đưa người này ra ngoài tìm lương y ngay lúc chủ nhân chưa về.

- Nhưng... anh ấy bị thương không thể đi được. Và lại bên ngoài họ đang tìm ảnh. Nơi này là chỗ an toàn nhất để ảnh dưỡng thương.

Cô ta nói bằng giọng thật chắc, y như ý cô đã quyết như vậy. “Họ” mà cô ta muốn nói chắc là bọn công an. Có lẽ hai người này trong nhóm “chống đối”. Nhưng chống đối ai?

Nàng muốn tìm hiểu nhưng không tiện hỏi, nên dọa dẫm:

- Cô với người này là bạn học cùng đại học phải không?

Sở dĩ nàng hỏi như thế vì vô tình nàng thấy mấy mảnh giấy Mai Quế xé nhỏ quăng ở sọt rác trong phòng có biên mấy công thức Vật lý. Ngay từ lúc gặp mặt cô ta buổi đầu, Lyly đã có nhận xét cô ta không phải là hạng gia nhân đày tớ, cho nên Ly mới để ý những cái nhỏ nhặt ấy và nghi ngờ cô là người có học, lại

rất giỏi nữa.

Nàng không dám hỏi thẳng cô ta và chàng kia vì sao bị thương, vì sao bị công an tầm nã, nên mới hỏi vòng vo. Mai Quế không ngờ Lyly đoán đúng, nên lặng im sững sờ một lúc. Lyly nói thêm:

- Tôi cũng là người có học chút đỉnh, nên nhận ra cô không thuộc hạng thất học, mới đoán như vậy.

Nàng vụt hạ thấp giọng:

- Thật ra anh rể tôi, Giang Trương Minh, rất thích kết bạn với sinh viên cùng lứa tuổi. Anh vốn là cựu sinh viên ở đại học Nam Kinh. Nếu người này không thể rời nơi đây ngay đêm nay thì ta tạm thời giấu anh trong phòng này. Tôi sẵn sàng che chở cho cô và nếu cô cần sự giúp đỡ của anh rể tôi, tôi tin anh cũng sẵn sàng giúp. Chẳng hạn giấu người bạn của cô trong xe chở cò, đưa đi chỗ khác để tìm lương y chữa trị thương thế cho anh.

Câu nói của nàng khiến cô gái hết sức cảm động, cô cầm tay Lyly nghẹn ngào một lúc mới nói:

- Cô là người bạn tốt của chúng tôi. Những ngày qua nếu tôi có cử chỉ và lời nói nào khiến cô phiền lòng, xin tha lỗi cho tôi.

Hai tuần ở trong nhà này, Mai Quế lúc nào cũng bám sát chân nữ chủ, và tỏ thái độ lạnh nhạt đối với Lyly, ít chuyện trò với nàng, dù ban ngày cả hai ăn chung, tối ngủ một phòng. Nếu là ai khác hời hợt sẽ cho rằng cô ta thuộc hạng nịnh bợ hạ cấp. Nhưng người nữ điệp viên của chúng ta với bộ óc tinh tế của người thám tử rành nghề, biết rằng thái độ nhạt nhẽo ấy chẳng qua vì cô ta sợ nàng tìm hiểu những bí ẩn của mình. Cũng vì thế Lyly không thắc mắc gì về sự đối xử thiếu thiện cảm của cô ta và càng lưu ý theo dõi hành tung bí mật của cô ta hơn. Bây giờ bí mật của cô đã lộ ra, sớm muộn gì Lyly cũng sẽ biết cô

thuộc thành phần nào? Nàng nghĩ, dù cô ta không cùng nhóm với Trần Tử Quang nhưng chắc cũng không là nhóm đối đầu với những hoạt động của nàng trên xứ này. Nàng muốn nói thêm một lời thân ái, bỗng nghe tiếng xe chạy vô ngõ. Mai Quế còn đang nắm tay Lyly, vụt buông ra toan chạy. Lyly chụp cô ta giữ lại, nói:

- Cô không nên quá sợ hãi. Cô có thể ở lại đây để trông chừng bạn cô đêm nay. Tôi vào nhà. Nếu chủ nhân có tìm cô, tôi sẽ ra đây báo cô biết. Nhưng tôi nghĩ giờ này về đến nhà chắc Giang Thị trưởng và Giang phu nhân đi ngủ ngay, chứ không tìm kiếm cô hay tôi làm gì đâu.

Nàng xiết mạnh bàn tay của Mai Quế trong khi nói để tỏ tình thân thiết, rồi với bước chân thật nhẹ, nàng đi vào nhà.

Phòng ngủ của Lyly với Mai Quế là gian phòng nối liền giữa nhà bếp và nhà trên, cách phòng ngủ của chủ nhân một khoảng hành lang. Nàng vừa ló mặt đến hành lang đã nghe tiếng réo của Giang phu nhân:

- Mai Quế! Mai Quế!

Lyly thất kinh, toan chạy trở ra gọi Mai Quế, bỗng nghe tiếng Giang Trạch Dân:

- Khuya quá rồi, nó đang ngủ say, phu nhân còn gọi nó để làm gì nữa?

- Tôi muốn nó pha cho ông một bình trà!

- Tôi muốn ngủ, chớ nào có muốn uống trà đâu?

- Ông chắc ngủ được không? Không bắt được bọn phá hoại, hai bộ mặt của họ Khương và họ Bạch hằm hằm suốt bữa ăn. Tôi sợ khi về Bắc Kinh họ sẽ nói điều bất lợi cho ông với Đặng Chủ tịch và Lý Thủ tướng. Tôi lo lắng, không ngủ được yên giấc đâu. Ông tính coi, chúng ta phải làm sao?

- Phu nhân hơi đầu lo! Bọn phá hoại quảng chất nổ ở cao lầu có rụng sợi lông chân nào của Khương và Bạch đồng chí đâu, mà chúng ta sợ họ tau rồi với cấp trên? Huống chi lính của tôi đã bắn trúng một tên phản loạn, nó bị thương nặng không thể trốn chạy xa được. Tôi đã ra lệnh lục soát khắp nơi trong thành phố, không chừa nhà nào. Chắc chắn nội ngày mai bọn phản loạn sẽ bị bắt trọn ổ.

Giang phu nhân vẫn chưa yên lòng:

- Giả tí lính của ông không tìm ra được bọn phản loạn để giao cho Khương đồng chí điều tra, tôi sợ ông ta nghi ngờ mình cố ý hãm hại họ. Vì trong lúc chất nổ phát ra, tôi với ông vô tình không có ở bàn tiệc.

- Hừ, nghi ngờ thì nghi, tôi sợ gì? Tôi với phu nhân đi tiểu vắng mặt, chả lẽ có tội sao? Huống chi Khương đồng chí và Bạch đồng chí không chết, cũng chẳng bị thương, chúng ta đâu việc gì phải sợ cấp trên khiển trách?

Giang phu nhân cười khẩy:

- Ông lúc nào cũng hơi hợ. Ông không thấy sắc mặt tức giận của họ và không nghe những câu nói đầy nghi kỵ của họ sau khi sự việc xảy ra sao?

Giang Trạch Dân bực mình:

- Bà đừng lải nhải nữa! Cùng lắm thì chúng ta thực hiện kế hoạch đưa Oanh Oanh đi Bắc Kinh sớm hơn dự tính. Bà còn sợ gì cơ chứ? Thôi ngủ đi!

Nhờ đêm trường im vắng, nhờ đôi vợ chồng nói giọng bình thường, Lyly mới nghe biết mọi sự xảy ra đêm nay. Bọn phản loạn mà họ nói quảng chất nổ vào cao lầu chắc là nhóm Mai Quế chớ không ai khác. Anh chàng bị lính bắn trúng thương tức là chàng thanh niên nàng băng bó khi nãy. Xem chừng

nhóm này chủ ý muốn giết bọn cán bộ cao cấp từ Bắc Kinh đến, chớ không phải vợ chồng họ Giang, khiến cho khách nghi ngờ chủ tiệc có dính líu đến tác động này.

Giang phu nhân lo sợ bị nghi kỵ mà GTG tuy nói cứng, song không phải không ưu tư. Câu nói "cùng lắm chúng ta thực hiện kế hoạch đưa Oanh Oanh đi Bắc Kinh sớm hơn dự tính" của ông ta khiến Lyly giật mình toát mồ hôi lạnh.

Như thế hai vợ chồng người này đã sắp đặt kế hoạch đưa nàng đi Bắc Kinh để mưu đồ việc chi đó.

CIA và Chef nàng sở dĩ cho nàng theo Trần Tử Quang đội lớp Giang Trương Minh vào nhà này là muốn tạo dịp cho nàng có ngày lọt vào mắt của bọn cầm đầu Bắc Kinh, để nàng theo sát tình hình triều đình Trung cộng. Thêm một lần nữa Trụ Cờ Vàng dùng "mỹ nhân kế", dùng sắc đẹp và tài trí của người nữ điệp viên của mình để thực hiện kế hoạch "đập đầu rắn."

Nên chi việc vợ chồng Giang Trạch Dân đưa nàng đi Bắc Kinh là đúng vào kế hoạch của CIA và CPQ. Bởi thế tuy giật mình và có chút kinh hãi khi nghe câu nói của tên Thành ủy Thượng Hải họ Giang, song Lyly nghe bụng nôn nao phấn khởi hơn bao giờ hết.

Nàng vào phòng lên giường nhắm mắt lại nhưng không ngủ, đầu óc miên man nghĩ ngợi đến công tác ngày mai, rồi nghĩ đến Mai Quế và chàng thanh niên bị thương, Lyly đâm phục cô ta vô cùng. Đưa chàng nọ ẩn trốn trong nhà họ Giang thật không khác gì đi vào chỗ chết để tìm đường sống. Cô ta quả thật là kẻ mưu trí, liệu tính như thần. Cô biết chắc bọn công an mật vụ tầm nã khắp cùng thành phố, lục soát không chừa nhà nào, nhưng chúng chẳng bao giờ truy lùng kẻ chống đối trong nhà của đảng tối cao của chúng, nên mới quyết chắc nơi này là chỗ an toàn nhất cho bạn cô.

Bống nàng cười nhỏ, lẩm nhẩm nói:

- Kể ra cô cũng đi nước liều! Giả tí Lyly này không phải là LL12, mà thật sự là nàng Oanh Oanh, nhất định sẽ tố cáo mọi sự với chủ nhân, thì cô làm sao thoát được? Xem thế có mưu trí mà cũng phải có may mắn nữa.

Sau câu nói lẩm nhẩm một mình, nàng chìm vào cõi mộng, trên môi còn phảng phất nụ cười.

Sáng hôm sau trời còn mờ sương, Lyly vì đêm qua ngủ trễ nên không dậy sớm như thường lệ. Mai Quế vào nhà lúc nào không rõ, cô ta đánh thức nàng và bảo:

- Chủ nhân cho gọi cô.

Nàng vội vã vào nhà tắm lau rửa mặt mũi. Mai Quế leo đéo theo một bên với đôi mắt dò xét. Có lẽ cô ta muốn tìm hiểu con người thật của nàng sáng nay ra sao? Lyly đoán được tâm trạng của cô ta, nhưng không nói gì. Mai Quế thấy nàng trầm lặng, lo ngại hỏi:

- Cô còn nhớ những gì đã hứa với tôi đêm qua?

Lyly gật đầu mỉm cười:

- Đương nhiên!

Thấy nụ cười của mình không làm cô gái yên lòng, Lyly nắm tay cô ta xiết nhẹ, hỏi nhỏ:

- Người bạn cô đỡ chút nào không?

- Nhờ thuốc của cô anh ngủ yên một lúc.

Lyly gật đầu không hỏi thêm nữa. Thầm tính khi giáp mặt chủ nhân xong nàng sẽ tìm Trần Tử Quang kể rõ mọi sự, để chàng ta tìm cách giúp người bạn của Mai Quế, đưa chàng ta

rời khỏi nhà này. Đồng thời nàng cũng nên cho Tử Quang biết những gì vợ chồng Giang Trạch Dân bàn bạc, mà nàng nghe được đêm qua.

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, chủ nhân hiện ra trước mắt lúc nào cũng không hay. Mãi đến khi Giang Trạch Dân lên tiếng:

- Như tôi đã nói với cô, trong nhà này không có việc gì khả dĩ hợp với khả năng của cô, nên tôi muốn đưa cô lên Bắc Kinh xin nhạc gia tôi thu nhận có việc văn phòng. Ý cô thế nào?

Lyly mới giật mình nhìn sững chủ nhà. Thấy vẻ ngơ ngác của nàng, Giang Trạch Dân tưởng nàng không muốn đi Bắc Kinh, nên nói thêm:

- Bắc Kinh nhộn nhịp vui thú hơn ở đây. Và lại nhạc gia tôi có quyền thế mạnh, có lợi cho cô.

Lyly chưa kịp mở miệng, Giang phu nhân xen vào:

- Nếu cô không thích đi, chúng tôi không ép. Nhưng rất tiếc chúng tôi không thể giữ cô trong nhà này lâu hơn nữa.

Đáng lý ra Lyly đã nói cảm ơn và vui vẻ chấp nhận vì đúng vào nguyện ước của nàng. Song vì nghe vợ Giang Trạch Dân hăm dọa mình, Lyly tức giận nhủ thầm: "Đàn bà vẫn hay thích làm oai, hăm dọa. Đã thế ta giả bộ từ chối cho mục phải năn nỉ ta chơi." Nghĩ như thế nên nàng nói:

- Cháu rất cảm ơn ông bà đã có ý muốn giúp cháu tìm việc làm ở Bắc Kinh, nhưng cháu thích sống ở Thượng Hải hơn. Nếu như ông bà không thu nhận cháu, cháu đành đi chỗ khác tìm vậy!

Nàng dinh ninh vợ chồng tên Thành ủy Thượng Hải này sẽ hoảng kinh khi nghe mình từ chối, và sẽ xuống nước dụ dỗ mình. Nào đâu hình như họ đã dự trù trước nàng sẽ nói lời đó, nên hai vợ chồng không những không tỏ thái độ cầu cạnh, lại